

РЕШЕНИЕ

№ 5936

гр. София, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Биляна Симчева

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20231100509720 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение №8617/24.05.2023 г., постановено по гр. дело № 65021/2021г. по описа на СРС, 171 състав, ответникът ЗАД „Д.Б.Ж.И 3.е“, ЕИК:*****, е осъден да заплати на ищеца „А.Б.“ АД, ЕИК:*****, на основание чл.411, ал.1 КЗ сумата от 1795,98 лева, представляващи регресно вземане за платено от застрахователя по застраховка “Каско”, сключен със застрахователна полица № полица BG – 01/120000696656 от 06.03.2020г. за лек автомобил „Опел“, модел „Астра“ с рег. № ***** обезщетение по преписка по щета № 0306- 20-777-501763 за вреди, причинени от ПТП настъпило на 23.11.2020г. в гр. Пловдив, , в резултат на виновно деяние – покрит риск по застраховка “Гражданска отговорност” причинено от водача на лек автомобил “Фолксваген”, модел “Крафтер” с рег.№***** сключена при ответника, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба – 15.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане, на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от 124,23лева – обезщетение за забава върху главницата за периода от 12.03.2021г. – 15.11.2021г., като е отхвърлен искът за главница за разликата до пълния предявен размер от 1897.91 лева, както и искът за лихва за разликата до пълния предявен размер от 131,28 лева като неоснователен.

Срещу решението в частта, в която са уважени исковете чл.411, ал.1 КЗ и чл.86,ал.1 ЗЗД, е постъпила въззивна жалба от ответника ЗАД „Д.Б.Ж.И

З.е“. В жалбата се поддържа, че решението е неправилно и необосновано. Твърди се, че не са налице основания за присъждане на обезщетение, евентуално че същото следва да се намали поради наличието на съвина за настъпилия пътен инцидент от страна на другия участник в произшествието, като се сочи, че вината е по 50% на всеки от водачите. Твърди се, че процесното ПТП се дължи изцяло на неправомерните действия на водача на л.а. “Опел Астра“, евентуално че водачът е допринесъл с 50% за настъпването на събитието. Въззивникът моли за отмяна на решението в обжалваната част и отхвърляне в цялост на предявените искове. Претендира разноски.

Въззиваемият ЗАД „А.Б.“ АД, оспорва подадената въззивна жалба. Счита решението на първоинстанционния съд в обжалваната част за правилно и обосновано. Соочи, че от събраните по делото доказателства се доказало вината на водача на л.а. „Фолксваген Крафтер“, който е дал заблуждаваща маневра с подадения светлинен пътепоказател. Твърди, че водачът на л.а. “Опел Астра“ не е допринесъл за настъпване на произшествието, доколкото не е нарушил никакви разпоредби и нито е можел, нито е бил длъжен да предположи, че водачът на другия автомобил няма да извърши обозначената от него маневра. Моли се за потвърждаване на решението в обжалваната част и присъждане на сторените разноски,

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и е допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно, нито първоинстанционният съд е допуснал сочените във въззивната жалба процесуални нарушения. По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от „А.Б.“ АД, ЕИК:*****, срещу ЗАД „Д.Б.Ж.И З.е“, ЕИК:*****, с която е предявен иск с правно основание чл.411 КЗ за заплащане на сумата от 1897,91 лв., представляващи регресно вземане за платено от застрахователя по застраховка “Каско”, сключен със застрахователна полица № полица BG – 01/120000696656 от 06.03.2020г. за лек автомобил „Опел“, модел „Астра“ с рег.№ ***** обезщетение по преписка по щета № 0306- 20-777-501763 за

вреди, причинени от ПТП настъпило на 23.11.2020г. в гр. Пловдив, , в резултат на виновно деяние – покрит риск по застраховка “Гражданска отговорност” причинено от водача на лек автомобил “Фолксваген”, модел “Крафтер” с рег.№***** сключена при ответника, както и иск с правно основание чл.86,ал.1 ЗЗД за заплащане на сумата от 131,28 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 12.03.2021г.до 15.11.2021г.

По иска с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ в тежест на ищеца е да докаже следните факти: сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и протИ.правно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер до действителните вреди.

Не е спорно между страните, че ищецът е заплатил по договор за имуществено застраховане „Каско“ на собственика на увредения от процесното ПТП л. а. „Опел“, модел „Астра“ с рег.№ ***** застрахователно обезщетение в посочения в исковата молба размер, както и наличието на валиден договор за застраховка Гражданска отговорност за лек автомобил “Фолксваген”, модел “Крафтер” с рег.№***** при ответното дружество. Основен спорен между страните, във вр. с който са и всички наведени доводи във въззивната жалба, е чия е вината за настъпване на процесното ПТП и налице ли е съпричиняване.

От представения двустранен констативен протокол от 23.11.2020г., разпита на свидетелите – двамата водачи П.К. и П.Б., и изготвената САТЕ, безпротИ.речИ. се установявам че на 23.11.2020г. град Пловдив по бул. „Пещерско шосе“ се движи л.а. „Фолксваген Крафтер“ с рег.№*****, управляван от П.К., който подава десен светлинен пътепоказател преди отбивката за паркинга на магазин „Лекси“, но продължава движението си направо, при което се реализира удар с л.а. „Опел Астра“ ,рег.№*****, управляван от П.Б., който в този момент излиза от паркинга на посочения магазин. Зоната на съприкосновение е предна дясна гума на л.а. „Фолксваген Крафтер“ и предна броня на л.а. „Опел Астра“. Вещото лице по допуснатата САТЕ е установило, че описаните увреждания по л.а. „Опел Астра“ съответстват да са получени в резултат от така описания механизъм на ПТП.

Този механизъм на настъпване на процесното ПТП не е спорен пред въззивната инстанция, като не е спорно също така, че водачът П.К. е подал десен светлинен пътепоказател погрешка по-рано, както и че П.Б. се е включила в движението по бул. „Пещерско шосе“ тъй като е възприела манифестираното от другия водач намерение за извършване на маневра завиване надясно, в която хипотеза траекториите на двата автомобила не се пресичат.

Съгласно чл.37,ал.3 ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, излизащо на път от крайпътна територия, като двор, предприятие, гараж, паркинг, бензиностанция и други подобни, е длъжен да пропусне пешеходците и пътните превозни средства, които се движат по този път. Ето защо и доколкото водачът л.а. „Опел Астра“ е излизал от паркинг на път при настъпване на произшествието, то водачът л.а. „Фолксваген Крафтер“ е бил с предимство.

Съгласно чл.26 ЗДвП преди да завие или да започне каквато и да е маневра, свързана с отклонение встрани, водачът е длъжен своевременно да подаде ясен и достатъчен за възприемане сигнал. Сигналът се подава със светлинните пътепоказатели на превозното средство, а за превозните средства, които нямат светлинни пътепоказатели или те са повредени - с ръка. Сигналът, подаван със светлинните пътепоказатели, трябва да е включен през цялото време на извършване на маневрата и се прекратява веднага след приключване на маневрата. Законовата разпоредба въвежда изискване за подаване на сигнал само в случаите, в които водачът ще предприема маневра, за да могат останалите участници в движението да възприемат предстоящото извършване на маневрата и съответно да съобразят своето пътно поведение с него. Подаване на сигнал без извършването на маневра е нарушение на цитираната законова разпоредба, защото създава погрешно очакване на останалите на водачи за предстоящо отклонение на съответното МПС в указаната посока, респ. е предпоставка за настъпване на произшествие. Ето защо и с подаване на погрешен сигнал водачът на л.а. „Фолксваген Крафтер“ е нарушил разпоредбата на чл.26 ЗДвП и е допринесъл за настъпване на процесното ПТП като е заблудил водача на л.а. „Опел Астра“, че ще извърши маневра завиване надясно.

Същевременно съдът намира, че вина за настъпилото произшествие има и водачът на л.а. „Опел Астра“, който е нарушил разпоредбата на чл.37,ал.3 ЗДвП. При включване на път с предимство съответният водач следва да следи не само подадените светлинни пътепоказатели от движещите по пътя с предимство коли, но и цялата пътна обстановка, траекторията и скоростта на движение на същите. В случая водачът на л.а. „Опел Астра“ П.Б. не е съобщила всички тези обстоятелства, като освен това мястото на настъпване на удара /предна дясна гума на л.а. „Фолксваген Крафтер“ и предна броня на л.а. „Опел Астра“/ сочат на извод, че при потеглянето на л.а. „Опел Астра“ другият автомобил вече го е подминавал.

При съобразяване на всички посочени обстоятелства съдът намира, че и двамата водачи имат поравно вина за настъпване на произшествието. Ето защо и ответникът следва да отговаря за 50% от настъпилите увреждания по л.а. „Опел Астра“.

Изготвената САТЕ установява, че всички отстранени вреди на л.а. „Опел Астра“ ,рег.№*****, са в пряка причинно – следствена връзка с механизма на настъпилото ПТП. За определяне размера на регресния дълг

съдът съобразява приложимата съдебна практика, постановена по реда на касационния контрол - решение № 52 от 08.07.2010г. по гр.д. № 652/2009г. на ВКС, ТК, I отд., съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение единствено по действителната стойност на вредата /без овехтяване/ към момента на настъпване на застрахователното събитие, стига то да не е под минималните размери, установени в Методиката.

Обемът на регресния дълг зависи от размера на действително причинените вреди, но не повече от размера на задължението на застрахователя по застраховка „Каско” /плащането на недължимо обезщетение не може да се прот.И.постави на ответника/ и не повече от размера на действително платената сума. Ето защо следва да бъдат съпоставени тези три стойности, за да се определи, в какъв размер в случая е възникнал регресният дълг. В случая заключението на САТЕ е определила сумата от 1795,98 лв. като необходимата сума за възстановяване на щетите върху увредения автомобил на база средни пазарни цени към датата на настъпване на процесното ПТП. Размерът на действителните вреди е по-малък от размера на действително платената сума /1897,91 лв./, поради което и регресното право е възникнало до 50 % от размера на действителните вреди от 1795,98 лв., т.е. за сумата от 897,99 лв., за която в полза на ищеца е възникнало регресно вземане. За тази сума искът се явява основателен, като същият се явява неоснователен за разликата до пълния предявен размер от 1795,98 лв.

По отношение иска по чл.86,ал.1 ЗЗД, съдът намира следното: вземането за лихва има акцесорен характер и за дължимостта му следва да се установи както възникването на главния дълг, така и забава в погасяването на същия за процесния период. По делото се установи наличието на главен дълг в размер от 897,99 лв. Задължението на делинквента /на застрахователя на неговата гражданска отговорност/ към застрахователя по имуществената застраховка е задължение без срок за изпълнение, към което, с оглед регресния характер на вземането, не може да се приложи разпоредбата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД. Ирелевантен е и моментът на извършеното плащане, което има значение само за възникване на регресното право, но не и за поставяне на длъжника в забава /в този случай моментът на настъпване на изискуемостта и моментът на поставяне в забава не съвпадат/. Ето защо, за поставяне на длъжника в забава е необходимо покана. Съгласно специалната разпоредба на чл. 412, ал. 3 КЗ застрахователят на гражданската отговорност на делинквента следва да определи и изплати дължимото обезщетение в срок от 30 дни от представяне на преписката, когато същата съдържа всички необходими документи, сочещи за неговата отговорност /арг. 412,ал.2 КЗ/. В случая не е спорно, че покана е отправена и получена от ответника на 12.02.2021г., който не е упражнил правата си по чл.412, ал.2 КЗ и срокът е изтекъл на 14.03.2021г., т.е. ответникът е изпаднал в забава на следващия ден – 15.03.2021г. Следователно, съдът намира, че искът за мораторна лихва върху главницата

от 897,99 лева е основателен за периода 15.03.2021г. – 15.11.2021г. за сума в размер от 61,36 лева и неоснователен за разликата до 124,23 лв. и за периода от 12.03.2021г. – 14.11.2021г.

С оглед частичното несъвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено в частта, в която е уважен предявеният иск по чл.411, ал.1 КЗ за сумата над 897,99 лв. до 1795,98 лева, както и в частта, в която е уважен предявеният иск по чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата над 61,36 лв. до 124,23 лв. и за периода от 12.03.2021г. – 14.03.2021г.

По разноските:

В резултат от изводите, до които въззивният съд достигна, решението на първоинстанционния съд следва да се ревизира и в частта за разноските. Решението следва да бъде отменено в частта, в която в полза на ищеца са присъдени разноски в размер над 431,34 лв.. В полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски за първоинстанционното производство в размер от още 127,85 лв. За въззивното производство на въззивника следва да се присъдят разноски в размер от 31,48 лв. съобразно уважената част от въззивната жалба. Въззиваемият претендира адвокатско възнаграждение в размер от 600 лв. с ДДС /съгласно приложената по делото фактура/, като въззивникът е релевирал възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение по чл.78, ал. 5 ГПК. В случая минимално възнаграждение съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 492,02 лв. без ДДС и 590,42 лв. с ДДС /съгласно § 2а от наредбата/. В случая въззиваемият претендира възнаграждение, което е почти равно на минималното, поради което и възражението за прекомерност се явява неоснователно. Ето защо на въззиваемия следва да се присъдят разноски в размер от 300 лв. за въззивното производство.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №8617/24.05.2023 г., постановено по гр. дело № 65021/2021г. по описа на СРС, 171 състав, в частта, в която ЗАД „Д.Б.Ж.И 3.е“, ЕИК:*****, е осъден да заплати на „А.Б.“ АД, ЕИК:*****, на основание чл.411, ал.1 КЗ сумата над 897,99 лв. до 1795,98 лева, представляващи регресно вземане за платено от застрахователя по застраховка “Каско”, сключен със застрахователна полица № полица BG – 01/120000696656 от 06.03.2020г. за лек автомобил „Опел“, модел „Астра“ с рег.№ ***** обезщетение по преписка по щета № 0306- 20-777-501763 за вреди, причинени от ПТП настъпило на 23.11.2020г. в гр. Пловдив, , в

резултат на виновно деяние – покрит риск по застраховка “Гражданска отговорност” причинено от водача на лек автомобил “Фолксваген”, модел “Крафтер” с рег.№***** сключена при ответника, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба – 15.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане, както и на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата над 61,36 лв. до 124,23 лв. и за периода от 12.03.2021г. – 14.03.2021г. – обезщетение за забава върху главницата, както и в частта, в която ЗАД „Д.Б.Ж.И З.е“, ЕИК:*****, е осъден да заплати на „А.Б.“ АД, ЕИК:*****, разноски за сумата над 431,34 лв., и вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „А.Б.“ АД, ЕИК:***** срещу АД „Д.Б.Ж.И З.е“, ЕИК:*****, иск с правно основание чл.411, ал.1 КЗ за сумата над 897,99 лв. до 1795,98 лева, представляващи регресно вземане за платено от застрахователя по застраховка “Каско”, сключен със застрахователна полица № полица BG – 01/120000696656 от 06.03.2020г. за лек автомобил „Опел“, модел „Астра“ с рег.№ ***** обезщетение по преписка по щета № 0306- 20-777-501763 за вреди, причинени от ПТП настъпило на 23.11.2020г. в гр. Пловдив в резултат на виновно деяние – покрит риск по застраховка “Гражданска отговорност” причинено от водача на лек автомобил “Фолксваген”, модел “Крафтер” с рег.№***** сключена при ответника, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба – 15.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане, както и иска по чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата над 61,36 лв. до 124,23 лв. и за периода от 12.03.2021г. – 14.03.2021г. – обезщетение за забава върху главницата.

ПОТВЪРЖДАВА решение №8617/24.05.2023 г., постановено по гр. дело № 65021/2021г. по описа на СРС, 171 състав, в частта, в която ЗАД „Д.Б.Ж.И З.е“, ЕИК:*****, е осъден да заплати на „А.Б.“ АД, ЕИК:*****, на основание чл.411, ал.1 КЗ сумата от 897,99 лв., представляващи регресно вземане за платено от застрахователя по застраховка “Каско”, сключен със застрахователна полица № полица BG – 01/120000696656 от 06.03.2020г. за лек автомобил „Опел“, модел „Астра“ с рег.№ ***** обезщетение по преписка по щета № 0306- 20-777-501763 за вреди, причинени от ПТП настъпило на 23.11.2020г. в гр. Пловдив в резултат на виновно деяние – покрит риск по застраховка “Гражданска отговорност” причинено от водача на лек автомобил “Фолксваген”, модел “Крафтер” с рег.№***** сключена при ответника, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба – 15.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане, както и на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от 61,36 лв. обезщетение за забава върху главницата за периода 15.03.2021г. – 15.11.2021г.

В останалата част първоинстанционното решение като необжалвано е влязло в сила.

ОСЪЖДА „А.Б.“ АД, ЕИК:*****, да заплати на основание чл.78, ал.3 ГПК на „Д.Б.Ж.И З.е“, ЕИК:*****, разноски за първоинстанционното

производство в размер от още 127,85 лв., както и разноси за въззивното производство в размер от 31,48 лв.

ОСЪЖДА „Д.Б.Ж.И З.е“, ЕИК:*****, да заплати на основание чл.78,ал.3 ГПК на „А.Б.“ АД, ЕИК:*****, разноси за въззивното производство в размер от 300 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____